

REGLUGERÐ

um greiðslumark sauðfjárafurða á lögbýlum og beinar greiðslur til bænda verðlagsárið 1992–1993.

I. kafli.

Um greiðslumark.

1. gr.

Heildargreiðslumark.

Heildargreiðslumark sauðfjárafurða verðlagsárið 1992–1993 er 8.600 tonn kindakjöts og skiptist í greiðslumark lögbýla.

2. gr.

Greiðslumark lögbýla.

Greiðslumark lögbýla reiknast í kg kindakjöts. Samanlagt greiðslumark lögbýla verður 8.600 tonn. Greiðslumark hvers lögbýlis verðlagsárið 1992–1993 skal vera í beinu hlutfalli við fullvirðisrétt þess að loknum 1. hluta aðlögunar fullvirðisréttar að innanlandsmarkaði að teknu tilliti til staðfesta aðilaskipta fyrir gildistöku þessarar reglugerðar og eftirfarandi:

- a) Selds fullvirðisréttar til ríkissjóðs á tímabilinu frá 1. september 1991 til gildistöku þessarar reglugerðar, þegar bústofni hefur þegar verið fargað.
- b) Selds fullvirðisréttar hvers framleiðanda til ríkissjóðs á tímabilinu frá 1. maí til 1. september 1991 umfram fyrri niðurfærslu viðkomandi búmarkssvæðis þannig að við 25% sölu fullvirðisréttar verði greiðslumark viðkomandi lögbýlis jafnt fullvirðisrétti þess eins og hann er við lok 1. hluta aðlögunar.
- c) Reikna skal út meðalheimtöku kindakjöts verðlagsárin 1990-1991 og 1991-1992 hjá hverjum fullvirðisréttarhafa. Hverjum greiðslumarkshafa skal úthlutað greiðslumarki sem nemur 50% af ofangreindu meðaltali og skal skrá það sérstaklega ásamt hlutdeild í 140 tonna óskiptri heimtöku sem reikna skal hlutfallslega miðað við fullvirðisrétt að loknum 1. hluta aðlögunar að teknu tilliti til staðfesta aðilaskipta fyrir gildistöku þessarar reglugerðar.
- d) Að bústofnseign samkvæmt forðagæsluskýrslu haustið 1991, sé þannig að á móti hverjum 18,2 kg kindakjöts í greiðslumarki nemi ásetningur a. m. k. 0,6 ám eða 1,0 gemlingi. Hafi fullvirðisréttarhafi á undanförunum tveimur árum fullnýtt fullvirðisrétt sinn með lægra ásetningshlutfalli skal hann ekki skertur samkvæmt þessari reglu.

Aðilaskipti sem staðfest eru eftir gildistöku þessarar reglugerðar skapa sama greiðslumark hjá kaupanda og reiknað var seljanda.

3. gr.

Fullvirðisréttur í leigusamningum við Framleiðnisjóð.

Handhafa leigusamnings við Framleiðnisjóð landbúnaðarins er heimilt að hefja framleiðslu við lok leigutíma og nýta rétt til greiðslumarks að uppfylltum eftirfarandi skilyrðum:

- a) Tilkynna skal Framleiðsluráði landbúnaðarins með tilskildum fyrirvara hvort hefja á framleiðslu.

- b) Framleiðsla verður aðeins hafin á því lögbýli sem fullvirðisrétturinn var leigður af.
- c) Framleiðandi hafi lögheimili á lögbýlinu.
- d) Fullgild framleiðsluadstaða sé fyrir hendi á lögbýlinu.
- e) Bústofn sé á vetrarfóðrum á lögbýlinu og skráður í forðagæsluskýrslur eða sannanlega keyptur þegar nýting hefst.

Maki, börn, barnabörn, kjörbörn, fósturbörn, systkini eða foreldrar geta þó vakið og samnýtt greiðslumark sem um getur í 1. mgr. á samliggjandi lögbýli sem viðkomandi hefur umráðarétt yfir.

Verði ekki hafin framleiðsla sauðfjárafurða á lögbýlinu að liðnum tveimur árum frá setningu þessarar reglugerðar eða þegar tvö ár eru liðin frá lokum leigusamningsins fellur greiðslumark þess niður.

4. gr.

Aðilaskipti að greiðslumarki.

Frá 15. september 1992 eru heimil aðilaskipti að greiðslumarki verðlagsársins 1993–1994 á milli lögbýla, með eftirfarandi takmörkunum:

- a) Greiðslumark byggt á fullvirðisrétti sem leigður var Framleiðnisjóði landbúnaðarins má því aðeins selja að það hafi verið í framleiðslu hjá viðkomandi framleiðanda, sbr. 3. gr., næstliðin tvö ár fyrir sölu. Heimilt er að selja allt greiðslumarkið þegar framleiðsla á lögbýlinu hefur náð 80% greiðslumarksins að meðaltali í tvö ár, að öðrum kosti í hlutfalli við nýtingu þess. Takmörkun þessi nær til svonefndra opinna leigusamninga sem framleiðendur gerðu við sjóðinn.
- b) Greiðslumark vegna heimtöku er óheimilt að selja frá lögbýli.
- c) Greiðslumark sem bundið er í fjárskiptasamningi verður seljanlegt að liðnum samnings-tíma um fjárleysi og þegar samningurinn telst fullefndur að öðru leyti.
- d) Landbúnaðarráðherra er heimilt, að höfðu samráði við umhverfisráðherra, að takmarka eða stöðva aðilaskipti að greiðslumarki ef fyrir liggur rökstutt álit Landgræðslu ríkisins um nauðsyn þess af gróðurverndarástæðum. Landbúnaðarráðherra ákveður nánari starfsreglur hér að lútandi. Framleiðsluráð landbúnaðarins skal veita Landgræðslu ríkisins upplýsingar um fyrirhuguð aðilaskipti að greiðslumarki jafnóðum og tilkynningar berast.
- e) Sé ábúandi lögbýlis annar en eigandi þess þarf samþykki beggja fyrir því að afsala greiðslumarki frá lögbýli.

Aðilaskipti greiðslumarks skulu tilkynnt á þar til gerðum eyðublöðum sem Framleiðsluráð landbúnaðarins lætur í té og liggja frammi á skrifstofum búnaðarsambanda. Með tilkynningu um aðilaskipti að greiðslumarki skal fylgja staðfesting um eignarhald að lögbýli. Aðilaskiptin taka fyrst gildi þegar staðfesting Framleiðsluráðs landbúnaðarins liggur fyrir.

5. gr.

Nýting greiðslumarks lögbýla.

Heimilt er framleiðanda að nýta 105% af greiðslumarki lögbýlisins með innleggi í afurðastöð og heimtöku kjöts á verðlagsárinu 1992–1993. Greiðslumark sem skráð er samkvæmt c-lið 2. gr. verður aðeins nýtt með heimtöku úr afurðastöð.

Áður en afurðastöð kaupir eða tekur til sölumæðferðar sauðfjárafurðir umfram efri mörk greiðslumarks framleiðanda skal gert sérstakt samkomulag milli afurðastöðvar og framleiðanda um slátrun, afurðaverð og greiðslu þess, eftir því sem við á. Samsvarandi magn afurða skal markaðsfært erlendis á ábyrgð viðkomandi aðila. Þó getur Framleiðsluráð landbúnaðarins heimilað sölu þeirra innanlands ef framleiðsla verður minni en sala.

Fari framleiðsla á lögbýlinu umfram efri mörk greiðslumarks þess, án sérstaks samkomulags við afurðastöð, skal það sem umfram er og ekki rúmast innan heildargreiðslumarks koma

til lækkunar á greiðslumarki þess á næsta verðlagsári. Að auki er heimilt að skerða greiðslumarkið um allt að 0,5 kg fyrir hvert framleitt kílógramm umfram efri mörk.

Við útreikning á nýtingu greiðslumarks skal vege saman kjöt af dilkum og fullorðnu fé þannig: Magn dilkakjöts $\times 1,03$ + magn kjöts af fullorðnu fé $\times 0,75$ = reiknuð nýting.

II. kafli.

Um beinar greiðslur.

6. gr.

Beinar greiðslur.

Bein greiðsla er framlag úr ríkissjóði til framleiðanda sauðfjárafurða og skal svara til 50% af framleiðslukostnaði kindakjöts samkvæmt verðlagsgrundvelli sauðfjárafurða 1. september 1992. Vegna verðlagsársins 1992–1993 má að hámarki greiða beina greiðslu miðað við 105% reiknaða nýtingu á greiðslumarki lögbýlisins, enda rúmist þær greiðslur innan heildargreiðslumarks ársins, sbr. uppgjör skv. 9. gr.

7. gr.

Viðtakandi beinna greiðslna.

Beinar greiðslur greiðast ábúanda á lögbýlinu. Á hverju lögbýli skal aðeins einn framleiðandi vera skráður handhafi. Þó er heimilt, þegar um fleiri sjálfstæða rekstraraðila er að ræða sem standa að búinu, að skrá þá sérstaklega. Sjálfstæður rekstraraðili telst sá einn sem hefur sjálfstætt virðisaukaskattsuppgjör. Tilkynna skal Framleiðsluráði landbúnaðarins fyrir 10. mars 1992 hver eigi að vera handhafi beinna greiðslna. Séu handhafar tveir eða fleiri, skal gefa upp hlutfallslega skiptingu beinna greiðslna. Jafnframt skulu viðtakendur beinna greiðslna fyrir sama tíma tilgreina sérstakan reikning í banka eða öðrum viðskiptastofnunum, sem greiðslur skulu lagðar inn á.

8. gr.

Greiðslutilhögun.

Beinar greiðslur greiðast til viðtakanda, í fyrsta sinn í mars 1992 og skulu 80% af heildargreiðslum greiðast með jöfnum mánaðarlegum greiðslum 15. hvers mánaðar frá mars til október. Eftirstöðvar skulu greiðast 15. desember 1992, en landbúnaðarráðherra er þó heimilt að fresta allt að ½ hluta greiðslna ársins 1992 til janúar – febrúar 1993 að höfðu samráði við Stéttarsamband bænda. Greiðslur frá mars til október skulu áætlaðar út frá verðlagsgrundvelli 1. september 1991, en uppgjör beinna greiðslna miðast við verðlagsgrundvöll 1. september 1992.

9. gr.

Uppgjör beinna greiðslna.

Beinar greiðslur skerðast hlutfallslega nái reiknuð nýting greiðslumarks ekki 80% af greiðslumarki lögbýlisins. Þó skulu þeir sem tóku fé haustið 1989 eftir fjárleysi samkvæmt samningum við Sauðfjárveikivarnir fá fullar beinar greiðslur þó framleiðsla þeirra sé aðeins 60%, hjá þeim sem tóku fé haustið 1990 miðast við 40% og 20% hjá þeim sem fé tóku haustið 1991.

Sjái framleiðandi fram á að nýting greiðslumarks gefi ekki rétt til a.m.k. 80% af beinum greiðslum ársins, ber honum að tilkynna það Framleiðsluráði landbúnaðarins, sem þá skal haga beinum greiðslum í samræmi við áætlaða nýtingu. Komi samt fram við lok sláturtíðar, að ofgreitt hafi verið, ber viðtakanda beinna greiðslna að endurgreiða mismuninn samkvæmt reikningi.

Gerist framleiðandi sekur um ólöglega sölu eða dreifingu á kjöti af heimaslátruðu sauðfé er heimilt að skerða eða fella niður beinar greiðslur til viðkomandi lögbýlis.

III. kafli.

Ýmis ákvæði.

10. gr.

Útreikningur á greiðslumarki lögbýla.

Framleiðsluráð landbúnaðarins reiknar út greiðslumark til framleiðslu sauðfjárafurða og heldur skrá yfir greiðslumark lögbýla og handhafa réttar til beinna greiðslna, og lætur afurðastöðvum og búnaðarsamböndum í té eintak af henni fyrir starfssvæði viðkomandi afurðastöðvar og búnaðarsambands.

Framleiðsluráð landbúnaðarins aflar upplýsinga og annast útreikninga vegna framkvæmdar þessarar reglugerðar og hefur eftirlit með uppgjöri afurðastöðva við framleiðendur.

Afurðastöðvum er skylt að láta Framleiðsluráði landbúnaðarins í té allar þær upplýsingar sem að gagna geta komið við störf þess og þær geta veitt.

11. gr.

Tilkynningar um greiðslumark lögbýla.

Framleiðsluráð landbúnaðarins skal tilkynna framleiðendum um greiðslumark lögbýlisins. Þeir eiga þess kost að gera athugasemdir við það og skulu þær berast Framleiðsluráði landbúnaðarins innan 15 daga frá dagsetningu tilkynningar um greiðslumark, ella gildir það fyrir verðlagsárið. Framleiðsluráð landbúnaðarins endurskoðar útreikninga, sem athugasemdir eru gerðar við og tilkynnir framleiðanda niðurstöðu sína.

Berist Framleiðsluráði ekki athugasemdir við þá niðurstöðu innan 25 daga frá dagsetningu úrskurðarins, gildir hann fyrir hlutadeigandi verðlagsár.

Uni viðkomandi framleiðandi ekki þeirri niðurstöðu, hefur hann rétt til þess að skjóta ágreiningnum með rökstuddri kæru til úrskurðarnefndar.

12. gr.

Úrskurðarnefnd.

Ágreiningi um ákvörðun á greiðslumarki lögbýlis, skráningu á greiðslumarki, rétt til beinna greiðslna og framkvæmd verðskerðingar, er heimilt að skjóta til þriggja manna úrskurðarnefndar, sem landbúnaðarráðherra skipar til fjögurra ára í senn. Skal einn tilnefndur af Stéttarsambandi bænda, einn án tilnefningar og einn samkvæmt tilnefningu Hæstaréttar Íslands. Ráðherra skipar einn úr þeirra hópi formann nefndarinnar. Varamenn skulu skipaðir með sama hætti. Úrskurði nefndarinnar, sem skal liggja fyrir innan 45 daga frá því erindi berst henni, verður ekki skotið til ráðherra.

13. gr.

Viðurlög og gildistaka.

Brot á reglugerð þessari varða viðurlögum samkvæmt 59. gr. laga nr. 46 27. júní 1985 um framleiðslu, verðlagningu og sölu á búvörum. Með mál út af brotum skal farið að hætti opinberra aðila.

Reglugerð þessi er sett samkvæmt lögum nr. 46 27. júní 1985 um framleiðslu, verðlagningu og sölu á búvörum ásamt síðari breytingum og öðlast þegar gildi.

Landbúnaðarráðuneytið, 5. mars 1992.

Halldór Blöndal.

Guðmundur Sigþórsson.